

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.299 van 12 juli 2012
in de zaak A. 204.478/VII-38.492.**

In zake : Gijsbertus BUNT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christian Masson
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Karel Janssenslaan 33, bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Vergucht en Cecilia Conradi
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Ninoofsesteenweg 255
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 april 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 2012 waarbij aan Gijsbertus Bunt de vergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een bewakingsonderneming.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christian Masson, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Sarah Brouwers, die loco advocaten Peter Vergucht en Cecilia Conradi verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker oefent sinds 2001 onder de benaming Bunt Transport Begeleiding het beroep van transportbegeleider uit. Het bedrijf is gevestigd te Leende (Nederland), ten zuiden van Eindhoven nabij de Belgisch-Nederlandse grens. De verzoeker oefent zijn bedrijvigheid voornamelijk uit in Nederland, België en Duitsland. Hij beschikt daartoe over een door de Nederlandse overheid verleende aanstelling als verkeersregelaar.

3.2. Door artikel 46, 1°, van de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen is de "begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid" onder het toepassingsgebied gebracht van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet).

Met betrekking tot ondernemingen die reeds vóór de inwerkingtreding van voormelde bepaling begeleidingsactiviteiten uitoefenden, voorziet artikel 58 van de voornoemde wet van 28 april 2010, houdende wijziging van artikel 22 van de bewakingswet, in de volgende overgangsmaatregelen :

"§ 10. Ondernemingen en diensten die binnen een termijn van twee maanden na de datum van inwerkingtreding van artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, de in de artikel 2, § 1, bedoelde vergunning hebben aangevraagd voor het uitoefenen van de activiteiten bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, conform de regels door de Koning bepaald, kunnen deze activiteiten gedurende de periode voorafgaand aan de betekening van de beslissing omtrent hun aanvraag verder zetten, ook zonder dat de vergunning is verkregen.

De personen in dienst bij de ondernemingen en interne diensten, kunnen, zonder aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 5, eerste lid, 5°, of in artikel 6, eerste lid, 5°, te hebben voldaan, de bewakingsactiviteit bedoeld in artikel 1, § 1, eerste lid, 8°, van de wet uitoefenen tot maximum achttien maanden na de betekening van de vergunning, bedoeld in het eerste lid".

3.3. De verzoeker dient op 14 juli 2010 een aanvraag in voor het verkrijgen van een vergunning voor het uitoefenen van de activiteit "begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid".

3.4. Op 4 augustus 2010 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat hij zijn activiteiten, overeenkomstig artikel 22, § 10, van de bewakingswet voorlopig kan voortzetten tot aan de kennisgeving van de beslissing over de ingediende vergunningsaanvraag.

3.5. Bij het onderzoek van de vergunningsaanvraag wordt vastgesteld dat de verzoeker op 18 mei 2005 door de politierechter te 's Hertogenbosch veroordeeld werd tot een werkstraf van 120 uur wegens een inbreuk op artikel 227B van het Nederlands wetboek van strafrecht, namelijk "in strijd met een hem bij of krachtens wettelijk voorschrift opgelegde verplichting opzettelijk nalaten tijdig de benodigde gegevens te verstrekken, terwijl dat kan strekken tot bevoordeling van zichzelf, en terwijl hij weet dat de gegevens van belang zijn voor de vaststelling van zijn recht op een verstrekking". Het misdrijf wordt in het uittreksel uit het strafregister omschreven als "witte fraude UWV

werkloosheidsuitkeringen".

3.6. Met een besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2012 wordt de vergunning voor het exploiteren van een bewakingsonderneming aan de verzoeker geweigerd. De weigering van de vergunning steunt op de vaststelling dat de verzoeker als gevolg van zijn strafrechtelijke veroordeling "niet voldoet aan de wettelijke uitoefeningsvoorwaarden bepaald door artikel 5, eerste lid, 1°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid en er bijgevolg niet is voldaan aan de objectieve minimumvoorwaarden om een vergunning toe te kennen".

3.7. Deze beslissing wordt met een aangetekende brief van 26 januari 2012 aan de verzoeker toegezonden naar het in de vergunningsaanvraag opgegeven adres : Pomperschans 24, 5595 AV Leende (Nederland).

Inmiddels had de verzoeker evenwel met een brief van 17 januari 2012 aan de verwerende partij laten weten dat hij in Leende van de Pomperschans 24 naar de Hoogeindseweg 5 was verhuisd.

Aangezien de aangetekende brief van 26 januari 2012 de verzoeker daardoor niet heeft bereikt, wordt met een aangetekende brief van 8 februari 2012 opnieuw een kopie van de beslissing van 24 januari 2012 aan de verzoeker toegestuurd.

3.8. Op 16 februari 2012 neemt de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een besluit waarbij de vergunning voor het exploiteren van een bewakingsonderneming aan de verzoeker geweigerd wordt.

Met uitzondering van de vermelding van het nieuwe adres van de verzoeker is deze beslissing volledig identiek met de beslissing van 24 januari 2012.

De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"Overwegende dat Bunt Gijsbertus Gerardus Hermanus, met handelsbenaming Bunt Transport Begeleiding en gevestigd te Hoogeindseweg 5, 5595 GM Leende (Nederland) op 14 juli 2010 een aanvraag heeft ingediend voor het exploiteren van een bewakingsonderneming voor de activiteiten bestaande uit het begeleiden van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid;

Overwegende dat de heer Bunt Gijsbertus Gerardus Hermanus de uitbater is van zijn eenmanszaak en bijgevolg, conform artikel 1, § 9 van de bewakingswet, beschouwd wordt als leidinggevend persoon van die onderneming;

Overwegende dat de persoon die de werkelijke leiding heeft van een bewakingsonderneming dient te voldoen aan de uitoefeningsvoorwaarden bedoeld in artikel 5 van de bewakingswet;

Overwegende dat uit het schrijven van de FOD Justitie dd 25 november 2011 blijkt dat de heer Bunt Gijsbertus Gerardus Hermanus op 18 mei 2005 (laatste beslissing: 20 april 2006) veroordeeld werd tot een werkstraf van 120 uren en subsidiair tot een hechtenis van 60 dagen en dit wegens: In strijd met een hem bij of krachtens wettelijk voorschrift opgelegde verplichting opzettelijk nalaten tijdig de benodigde gegevens te verstrekken, terwijl dat kan strekken tot bevoordeling van zichzelf, en terwijl hij weet dat de gegevens van belang zijn voor de vaststelling van zijn recht op een verstrekking Witte fraude UWV werkloosheidsuitkeringen.

Dat witte fraude inhoudt dat men naast een bijstandsuitkering eveneens andere inkomsten heeft gegenereerd waarvoor er desgevallend wel belastingen en premies werden afgedragen, doch dat men dit niet (tijdig) heeft aangegeven bij de bevoegde uitkeringsinstantie. Dat deze feiten van fraude strafrechtelijk werden afgehandeld middels een veroordeling waarbij een straf werd opgelegd;

Echter, overwegende dat de persoon die de werkelijke leiding heeft van een bewakingsonderneming, conform artikel 5, eerste lid, 1° van de bewakingswet, niet veroordeeld mag geweest zijn, zelfs niet met uitstel, behoudens veroordelingen wegens inbreuken op de wetgeving betreffende de politie op het wegverkeer tot enige correctionele of criminele straf, bestaande uit een geldboete, een werkstraf of een gevangenisstraf.

Dat conform genoemd artikel personen die soortgelijke, in kracht van gewijsde gegane veroordelingen hebben opgelopen in het buitenland, geacht worden niet aan de hierboven gestelde voorwaarde te voldoen.

Dat de heer Bunt Gijsbertus Gerardus Hermanus bijgevolg niet voldoet aan de wettelijke uitoefeningsvoorwaarden bepaald door artikel 5, eerste lid, 1°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid en er bijgevolg niet is voldaan aan de objectieve minimumvoorwaarden om een vergunning toe te kennen".

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat het bestreden besluit slechts bevestigt wat de minister van Binnenlandse Zaken reeds op 24 januari 2012 heeft beslist, namelijk om de vergunning voor het exploiteren van een bewakingsonderneming aan de verzoeker te weigeren, dat de beslissing van 24 januari 2012 bij aangetekend schrijven van 8 februari 2012 op het nieuwe adres van de verzoeker werd betekend en dat de minister niettemin op 16 februari 2012 omwille van de adreswijziging van de verzoeker een nieuwe beslissing heeft genomen die woordelijk identiek is aan de beslissing van 24 januari 2012, behoudens wat betreft de vermelding van het adres van de verzoeker. Volgens de verwerende partij is die laatste beslissing louter bevestigend ten opzichte van de beslissing van 24 januari 2012, die nooit werd ingetrokken en bijgevolg nog rechtsgevolgen sorteert. De verwerende partij besluit dat de vordering onontvankelijk is omdat een bevestigende beslissing niet aanvechtbaar is en de verzoeker bovendien geen belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van 16 februari 2012, nu de beslissing van 24 januari 2012 rechtsgevolgen blijft teweegbrengen.

Beoordeling

5. In het bestreden besluit wordt niet verwezen naar de vorige beslissing van 24 januari 2012. Evenmin wordt in de begeleidende brief waarmee die beslissing aan de verzoeker wordt betekend, in duidelijke bewoordingen aangegeven dat het louter om de bevestiging van de vorige beslissing zou gaan. Integendeel vermeldt die brief dat overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld binnen de 60 dagen na de betekening "die u hierbij gedaan wordt".

6. Om voormelde redenen wordt aangenomen dat de bestreden beslissing de vorige weigeringsbeslissing van 24 januari 2012 heeft vervangen. In haar nota stelt de verwerende partij trouwens zelf dat, niettegenstaande de betekening van 8 februari 2012, de minister op 16 februari 2012 omwille van de adreswijziging van de verzoeker een "nieuwe beslissing" heeft genomen.

7. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de vordering

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

9. In het eerste middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna : VWEU) schendt, doordat hem ten onrechte het recht wordt ontzegd om in België activiteiten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid uit te oefenen, terwijl hij in Nederland een aanstelling als verkeersregelaar heeft verkregen.

Volgens de verzoeker mag de strafrechtelijke veroordeling die hij in Nederland heeft opgelopen geen hinderpaal vormen om in België een

toelating te verkrijgen om uitzonderlijke voertuigen op de weg te begeleiden, wanneer die veroordeling daartoe in Nederland geen beletsel vormt. Omdat het gemeenschapsrecht voorrang heeft op het nationaal recht dient artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet buiten werking te worden gelaten, in zoverre die bepaling de dienstverlener van een andere lidstaat van de Europese Unie aan een Belgische vergunning onderwerpt voor activiteiten waarvoor hij in zijn eigen land een erkenning heeft gekregen. De verzoeker merkt op dat richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt weliswaar niet van toepassing is op de particuliere beveiligingsdiensten, doch daaruit volgt volgens hem niet dat deze diensten niet zouden vallen onder het vrij dienstenverkeer dat door de artikelen 56 en 57 VWEU wordt gewaarborgd. Hij wijst er op dat het Hof van Justitie inzake de particuliere beveiligingsdiensten meermaals heeft geoordeeld dat het niet-bestaan van een internrechtelijke bepaling op grond waarvan een vergunning die in de lidstaat van vestiging van de betrokken onderneming is afgegeven kan worden erkend, niet verdragsconform is en dat de eis dat de personeelsleden van een particulier beveiligingsbedrijf in de ontvangende lidstaat een nieuwe, specifieke vergunning moeten verkrijgen, een ongerechtvaardigde beperking is van het vrij verkeer van diensten, voor zover daarbij geen rekening wordt gehouden met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong reeds zijn verricht. Volgens de verzoeker betekent dit dat bedrijven of werknemers die in eigen land hebben voldaan aan eisen die vergelijkbaar zijn met de Belgische eisen niet opnieuw mogen worden geconfronteerd met voorwaarden inzake betrouwbaarheid en vakbekwaamheid.

10. De verwerende partij antwoordt, samengevat, dat het middel slechts gericht is tegen artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet, doch dat de verzoeker niet betwist dat op grond van artikel 2 van de bewakingswet niemand de diensten van een bewakingsonderneming mag aanbieden indien hij daartoe geen voorafgaande vergunning heeft verkregen, dat het onderzoek dat in Nederland is gebeurd voor de "verklaring omtrent het gedrag" uitsluitend is gedaan met het oog op de erkenning van de verzoeker als transportbegeleider, terwijl in de bestreden

beslissing eerst en vooral voorbehoud wordt gemaakt bij verzoekers hoedanigheid als leidinggevend persoon van een bewakingsonderneming en dat bovendien uit de aanvraag van de verzoeker moet worden afgeleid dat hij werd erkend als landelijk werkzaam verkeersregelaar voor de periode van 31 augustus 2006 tot 31 augustus 2011, zodat de Nederlandse vergunning waarop hij zich beroept op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds vervallen was.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat de verzoeker aan artikel 57 VWEU enkel het recht ontleent om zijn werkzaamheden tijdelijk uit te oefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht onder dezelfde voorwaarden als die welke die lidstaat aan zijn eigen onderdanen oplegt, dat de bewakingswet zonder onderscheid van toepassing is op Belgische dienstverstrekkers en dienstverstrekkers uit andere lidstaten en dat het feit dat in de ene lidstaat minder strikte bepalingen gelden dan in een andere niet inhoudt dat laatstbedoelde bepalingen onevenredig en derhalve onverenigbaar met het gemeenschapsrecht zouden zijn.

De verwerende partij verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat met betrekking tot diensten waarvoor nog geen harmonisatie werd doorgevoerd reeds herhaaldelijk heeft beslist dat, gelet op de bijzondere aard van sommige diensten, specifieke eisen aan de dienstverlener kunnen worden gesteld teneinde voor dat type werkzaamheden geldende regels te kunnen toepassen, zonder dat deze als onverenigbaar met het Verdrag worden beschouwd. Het Hof van Justitie vereist in die omstandigheden wel dat er op de bedoelde werkzaamheid dwingende redenen van algemeen belang blijken te bestaan, die beperkingen op het vrij verrichten van diensten rechtvaardigen, indien dat belang niet reeds wordt gewaarborgd door de regels van de staat van vestiging en hetzelfde resultaat niet door minder beperkende voorschriften kan worden bereikt en dat een stelsel van voorafgaande toestemming of vergunning gerechtvaardigd kan zijn in gevallen waarin de nationale regelgeving nog niet werd geharmoniseerd en wanneer het stelsel is gebaseerd op objectieve criteria die niet discriminerend en vooraf kenbaar zijn. De verzoeker bevestigt volgens de

verwerende partij zelf dat de regeling omtrent de particuliere veiligheidsdiensten niet het voorwerp uitmaakt van een harmonisatie op het niveau van de Europese Unie.

Met betrekking tot de bewering dat de artikelen 56 en 57 VWEU worden geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong zijn verricht, antwoordt de verwerende partij dat de verzoeker zich ertoe beperkt te argumenteren dat artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet buiten toepassing moet worden gelaten, doch zonder aan te geven hoe de thans bestreden beslissing de in het middel vermelde bepalingen zou schenden. De verzoeker geeft aldus impliciet aan dat bij het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het kader van artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet geen rekening werd gehouden met de controles en verificaties die hieromtrent in Nederland werden verricht, doch het middel verduidelijkt niet hoe artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet zou verhinderen dat deze verificaties zouden worden doorgevoerd. De verzoeker laat eveneens na om aan te duiden met welke in Nederland uitgevoerde controles en verificaties er bij de beoordeling van de vereiste van artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet geen rekening zou zijn gehouden en hij bewaart ook het stilzwijgen nopens de voldoende vergelijkbaarheid van die controles en verificaties. De verwerende partij besluit dat het middel op grond van de exceptie *obscuri libelli* onontvankelijk is.

Ten slotte is de verwerende partij van mening dat de verzoeker ten onrechte verwijst naar het arrest C-355/98 van 9 maart 2000 in de zaak *Commissie/België*, dat dit arrest immers aanleiding heeft gegeven tot een essentiële hervorming van de bewakingswet, dat artikel 4bis van de bewakingswet thans bepaalt dat indien de aanvrager van de vergunning of de erkenning geen exploitatiezetel heeft in België, de minister van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling van de aanvraag rekening houdt met de waarborgen verstrekt in het kader van de wettelijke en gereguleerde uitoefening van de activiteiten waarop de aanvraag betrekking heeft, in een andere lidstaat van de Europese Unie, dat deze bepaling toepassing vindt ten aanzien van alle in de wet gestelde

voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning en dat het middel derhalve feitelijke grondslag mist in de mate dat de verzoeker uit artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet afleidt dat er geen rekening werd gehouden met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong reeds zijn verricht.

Beoordeling

11. Het middel is voldoende duidelijk geformuleerd om uit te maken welke onwettigheid wordt aangevoerd.

12. In zijn arrest C-355/98 van 9 maart 2000 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het onverenigbaar is met de verdragsbepalingen inzake het vrij dienstenverkeer dat een in een andere lidstaat gevestigde onderneming over een vergunning dient te beschikken om in België bewakingsactiviteiten te mogen uitoefenen zonder dat rekening wordt gehouden met de bewijsstukken en waarborgen die zij reeds heeft verstrekt voor de uitoefening van haar activiteiten in de lidstaat van vestiging.

Bovendien heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het vereiste dat de personeelsleden van een particuliere beveiligingsonderneming in de ontvangende lidstaat een nieuwe, specifieke vergunning moeten verkrijgen, een ongerechtvaardigde beperking is van het vrij verrichten van diensten door deze onderneming in de zin van artikel 56 VWEU, voor zover daarbij geen rekening wordt gehouden met de controles en verificaties die in de lidstaat van oorsprong zijn verricht (zie : HvJ 29 april 2004, zaak C-171/02, Commissie/Portugal; HvJ 7 oktober 2004, zaak C-189/03, Commissie/Nederland; HvJ 26 januari 2006, zaak C-514/03, Commissie/Spanje; HvJ 13 december 2007, zaak C-465/05, Commissie/Italië).

13. Om te voldoen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie werd door de wet van 10 juni 2001 tot wijziging van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne

bewakingsdiensten in de bewakingswet een bepaling ingevoegd die de minister van Binnenlandse Zaken ertoe verplicht om bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag van een buitenlandse dienstverlener rekening te houden met de waarborgen die deze voor de uitoefening van zijn activiteiten heeft verstrekt in de lidstaat waar hij gevestigd is. Die bepaling vormt thans artikel 4bis, § 1, tweede lid, van de bewakingswet. Ze luidt als volgt :

"Indien de aanvrager van de vergunning of de erkenning geen exploitatiezetel heeft in België, houdt de Minister van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling van de aanvraag rekening met de waarborgen verstrekt in het kader van de wettelijke en gereguleerde uitoefening van de activiteiten, waarop de aanvraag betrekking heeft, in een andere lidstaat van de Europese Unie".

Bovenstaande bepaling laat evenwel onverlet dat de in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde onderneming naar Belgisch recht over een door de minister van Binnenlandse Zaken verleende vergunning dient te beschikken om bewakingsactiviteiten in België te mogen uitoefenen.

14. Daargelaten de vraag of de vergunningsplicht voor een in een andere lidstaat gevestigde onderneming in se verenigbaar is met de vrijheid van dienstverrichting, wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing door op grond van artikel 5, eerste lid, 1°, van de bewakingswet aan de verzoeker de vergunning te weigeren om in België activiteiten van begeleiding van uitzonderlijke voertuigen met het oog op de verkeersveiligheid uit te oefenen, geen rekening heeft gehouden met de vereisten waaraan de betrokkene in Nederland voor het uitoefenen van dergelijke activiteiten moet voldoen.

Bovendien is op het eerste gezicht niet aangetoond dat de weigering van de vergunning omwille van de veroordeling van de verzoeker voor een misdrijf dat in Nederland blijkbaar geen beletsel vormt om als verkeersregelaar aangesteld te worden en een verlenging van die aanstelling te verkrijgen tot 22 augustus 2016, zijn rechtvaardiging kan vinden in een dwingende reden van algemeen belang en evenredig is met het doel dat erdoor wordt nagestreefd.

15. Het middel is ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

16. De verzoeker voert aan dat zijn bedrijf, dat gevestigd is nabij de Belgische grens, niet leefbaar is wanneer hij geen voertuigen over Belgisch grondgebied kan begeleiden, dat uit een factuuroverzicht van het jaar 2011 blijkt dat 47 % van zijn omzet transportbegeleiding over Belgisch grondgebied betreft en dat wanneer die omzet zou wegvallen het bedrijfsresultaat negatief zou zijn. Het financieel verlies dat door de bestreden beslissing wordt teweeggebracht, doet de verzoeker vrezen voor het voortbestaan van zijn bedrijf. Hij wijst er daarenboven op dat alle activiteiten van het bedrijf verband houden met de begeleiding van uitzonderlijk vervoer, dat de klanten zich vragen beginnen te stellen over de redenen die hem doen afzien van het aanvaarden van nieuwe opdrachten over Belgisch grondgebied en dat zijn werkzekerheid en deze van zijn twee zonen wordt bedreigd. Ten slotte zegt hij ook een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel te lijden, aangezien het vertrouwen van zijn leveranciers en klanten wordt geschokt.

17. De verwerende partij antwoordt dat uit de vergunningsaanvraag van de verzoeker blijkt dat er in de eerste helft van 2010 270 transporten werden uitgevoerd, waarvan 133 in België, zodat het vervoer buiten Belgisch grondgebied nog net een belangrijker aandeel vertegenwoordigt, dat zelfs geen begin van bewijs wordt geleverd voor het gesimuleerd verlies, dat de vermindering van inkomsten in 2012 niet noodzakelijk tot een boekhoudkundig verlies hoeft te leiden, dat louter op basis van de factuuroverzichten en zonder bijkomende boekhoudkundige gegevens over meerdere jaren gespreid niet kan worden vastgesteld dat het bedrijf in zijn voortbestaan wordt bedreigd en dat de gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing voldoende genoegdoening zal bieden voor het beweerde morele nadeel dat overigens niet door verklaringen van klanten wordt gestaafd.

Beoordeling

18. Op grond van artikel 22, § 10, van de bewakingswet heeft de verzoeker zijn bestaande activiteiten van begeleiding van uitzonderlijk vervoer over Belgisch grondgebied, die vóór de inwerkingtreding van de bepalingen van voormelde wet van 28 april 2010 tot wijziging van de bewakingswet niet aan een voorafgaande vergunningsplicht waren onderworpen, kunnen voortzetten in afwachting van een beslissing over zijn vergunningsaanvraag. Als gevolg van de bestreden beslissing is hij verplicht die activiteiten met onmiddellijke ingang stop te zetten.

19. Het staat vast dat de transportbegeleiding over Belgisch grondgebied een aanzienlijk deel van verzoekers bedrijfsactiviteit uitmaakt. De verwerende partij erkent dat uit documenten blijkt dat in de eerste helft van 2010 133 van de 270 transporten, dus nagenoeg de helft, over Belgisch grondgebied werden uitgevoerd.

In redelijkheid wordt aangenomen dat het wegvallen van die opdrachten, zeker voor een bedrijf dat in de grensstreek gevestigd is, de rendabiliteit van de onderneming en het voortbestaan van verzoekers activiteiten op korte termijn in het gedrang kan brengen. Zulks brengt voor de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel mee dat enkel door de schorsing van de bestreden beslissing kan worden afgewend.

20. Op grond van wat voorafgaat wordt aangenomen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in hoofde van de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, zoals dit is bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

21. Hieruit volgt dat voldaan is aan de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de

schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 februari 2012 waarbij aan Gijsbertus Bunt de vergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een bewakingsonderneming.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron